

Portretfoto: Aatjan Renders

‘**H**et leuke van werken voor musea is de geestelijke verrijking. Zonder dat werk had ik mij nooit verdiept in de gebroeders De Witt, Rembrandt, Vermeer, Holbein, Albert Eckhout. Of in koningin Sophie, die het lang niet makkelijk had met Willem III, de overgrootvader van de Majesteit. En ik had nooit de correspondentie tussen Catharina de Grote en Voltaire gelezen – saaiiii!!!’

Paul Mertz noemt zichzelf een verteller die weinig woorden nodig heeft. Althans niet voor de befaamde kolomadvertenties voor onder meer het Mauritshuis, waarin hij pakkende details opdist over kunstenaars. Aldoende zet hij de ogen van bezoekers op steeltjes en lokt hij hen naar de expositie. ‘Er is een groot verschil tussen de conservator en de communicator, met wie ik te maken heb. De eerste schept een tentoonstelling en is meestal primair geïnteresseerd in de kunsthistorische aspecten: 47 voetnoten in een entry. Leuk voor zijn collega’s. Minder voor het publiek.

Dan kom ik in beeld en vraag mij af: waar vind ik een omslagpunt, een haakje om het publiek te intrigeren? Ik zoek een context. Die kan heel specialistisch zijn. Voor *Het Financieele Dagblad* bijvoor-

Meeeer in mndr

Ooit zagen reclamebureaus weinig gewin in het werken voor musea. Deze vonden op hun beurt marketing vies. Toch maakte communicatieadviseur Paul Mertz (69) sinds 1969 mediacampagnes voor onder meer het Mauritshuis in Den Haag. Als – bijna – literaire miniaturen doen ze niet alleen inhoudelijk recht aan de exposities, ze nemen de lezers ook in hun greep en verlokken hen tot bezoek.

Hoe denkt Mertz over museum promotie en recente campagnes?

beeld, maakte ik een speciale campagne waarmee met bijpassende terminologie de handel (en wandel) van Rubens werd beschreven. Bij Rembrandts zelfportretten heb ik even veel aan kunsthistorische geschriften – is het een “tronie” of een serieus portret? – als aan *Moi, putain de Rembrandt*, een obscuur bouquetreeksboekje, met biografische aspecten.

Frits Duparc, directeur van het Mauritshuis volgde mijn werk, maar legde geen zout op slakken. Eén keer keurde hij iets af: bij het Zelfportret van Rembrandt achter zijn ezel. Ik haalde de anekdote aan dat Rembrandts leerlingen, fijnschilders immers, een goudstuk op de grond schilderden, die de vrekkige meester wilde oppakken. “Dat is niet bewezen,” oordeelde Duparc. Goed, maak ik mij niet druk om. Liever dan “vind ik nie leuk”, daar heb ik niks aan.

Hoe specialistischer, hoe gelaagder. Leg uit dat de gebroeders De Witt, Cornelis en Johan – beiden door het gepeupel gelyocht – onderling net zo verschilden als Ed en Willem Bever. De ene een stille kracht, de ander een eigenwijze doener. Dat werd